

РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **8657** по описа за **2012** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по подадена от адвокат – пълномощник на Г. А. В. касационна жалба, против Решение от 19.07.2012 г. на Софийския районен съд, НО, 95^{-ти} състав, постановено по НАХД № 6270/2012 г., с което е потвърдено, съответно е потвърдено издаденото от началника на „АНД” при Отдел „ПП” - СДВР Наказателно постановление № 88097/29.08.2011 г. С това наказателно постановление, на Г. В. са наложени две административни наказания „глоба”, както следва: в размер на 20 лева, на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на изискването на чл. 21, ал. 1 от същия закон; в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДв.П.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не е представляван. Адвокатът, който е подал жалбата навежда доводи за наличие на касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК, с аргументи, изложени и пред въззивния съд. Поддържа възражение за изтичане на определения в чл 34, ал. 1 ЗАНН срок за образуване на административнонаказателно производство. Твърди, че: в производството са допуснати съществени нарушения на правилата на чл. 40, ал. 2 и на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, понеже АУАН е бил съставен в отсъствие на нарушителя, който е

бил известен, но не е бил надлежно поканен; обвинението не е било доказано. С допълнително депозирана молба от 11.12.2012 г. е заявил и възражение за изтекла давност за административнонаказателно преследване, като е изложил аргументи, че давностният срок е една година и половина.

Ответникът – началник „АНД” при Отдел „Пътна Полиция” – СДВР не е представляван и не е изразил становище по жалбата.

Участвалият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като анализира приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, регламентиран в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН и е процесуално допустима и основателна, на едно от изтъкнатите в жалбата основания.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Наведените от касатора доводи за недопустимост на обжалваното решение са неоснователни. Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивния съд е проверил обективно, пълно и всестранно описаните в АУАН и в НП фактически обстоятелства, въз основа на които е ангажирана отговорността на касатора, като е отговорил и на възраженията за изтекъл срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН и на това, че процесният автомобил се е намирал в сервиз в [населено място] и не е бил в движение. Обсъждайки доказателствата Съдът е приел за доказана вината на В., като е изложил мотиви за това, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Установено е, че на посочените в АУАН и в НП дата и място в [населено място] В., управлявайки лек автомобил е блъснал други две коли, паркирани на улицата, след което е напуснал мястото на произшествието. Наложено с наказателното постановление, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДв.П наказание е за неизпълнение на задълженията, установени в чл. 123, ал. 1, т. 3 от същия закон и има отношение към обстоятелството, че М., след като е блъснал паркирания автомобил не е останал на мястото на произшествието. Такова обвинение е повдигнато с НП. Наложено е и наказание „глоба” от 20 лева, като е прието, че ПТП е реализирано „поради недостатъчен контрол върху автомобила” и така е нарушен чл. 20, ал. 1 ЗДв.П.

Наличието на касационно основание (чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК) за отмяна на въззивното решение, настоящият състав на АССГ обосновава със следните мотиви.

В административнонаказателното производство е било допуснато нарушение на процесуалните правила, установени в ЗАНН, което в съществено, понеже засяга правото на защита.

Действително, между доказателствата по делото не се съдържат данни, които да сочат, че нарушителят, който е бил известен към датата на съставяне на АУАН е бил поканен, но не се е явил, за да му бъде предявен актът. В АУАН са вписани двама свидетели, които са присъствали при съставянето му, но не са били очевидци. Съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя може да бъде извършено при определени условия - чл. 40, ал. 2 ЗАНН. В процесния случай обаче тези условия не са

били изпълнени и това несъобразяване следва да бъде квалифицирано като съществено нарушаване на процесуалните правила, което засяга правото на лицето да се защитава. Началото на административнонаказателното производство винаги се поставя със съставянето на АУАН (чл. 36 ЗАНН). Отразените в акта за констатиране на административното нарушение фактически констатации не се считат за безспорно установени, до доказване на противното. Това установяване следва да бъде извършено посредством всички допустими средства именно в производството от съставяне на акта, до приключване на административнонаказателната преписка и предаването ѝ на компетентния наказващ орган. Спазването на процедурата е от съществено значение и за законосъобразното упражняване на правомощията на административнонаказващия орган в производството за налагане на наказание. Същият е задължен да извърши преценка на събраните по време на производството доказателства, преди да се произнесе по въпросите, извършено ли е нарушение виновно, същото лице ли е извършител, налице ли са основания за освобождаването му от отговорност и пр., както и при необходимост да възложи разследване на спорните обстоятелства (чл. 52, ал. 4 ЗАНН). Съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя, без да е бил надлежно поканен за това пречатства възможността му да представи доказателства в своя защита, които впоследствие да бъдат преценени от наказващия орган, преди последният да се произнесе по въпросите, очертани в чл. 52, ал. 4 ЗАНН. На това основание въззивното решение, с което е потвърдено наказателното постановление подлежи на отмяна.

Неправилно се счита от адвоката – пълномощник на касатора, че „абсолютната погасителна давност за административни нарушения е 1 година и половина”.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност по отношение на издадени наказателни постановления, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, в редакцията, преди нормата да бъде изменена (ДВ, брой 26/2010 г.). Касационният съд счита, че погасителната давност е приложима и по отношение извършителите на административни нарушения, тъй като е недопустимо тези субекти на нарушения да бъдат поставяне в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК. Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две” (години) е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК от три години, на четири години и половина. За процесния случай е приложима по-неблагоприятната за жалбоподателя разпоредба, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е след 06.04.2010 г. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора тригодишния (след изменението, ДВ, брой

26/2010 г.) срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, срокът на определената по този начин абсолютна давност е четири години и половина.

Неоснователно е и възражението, че АУАН е бил съставен след изтичане на тримесечния срок, предвиден за това в разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изр. второ, предл. първо ЗАНН.

Според разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изречение второ ЗАНН, административнонаказателното производство не се образува, а образуваното се прекратява, ако: не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Първата хипотеза касае нарушителя, извършил административно нарушение (арг. от т. 2 от мотивите на ТР № 48/28.12.1981г. на ОСНК по т.д. № 48/1981г.), а втората ограничава срока на издирването му до една година, след изтичането на който се преклудира възможността да бъде съставен АУАН, с който да бъде поставено началото на административнонаказателното производство. Моментът на откриване на нарушителя е фактически въпрос, който подлежи на изследване във всеки конкретен случай и по отношение конкретното лице, чиято административна отговорност е ангажирана. В случая това е направено в тримесечния срок, след като нарушителят е бил фактически идентифициран.

Представеният от касатора пред районния съд приемопредавателен протокол евентуално удостоверява, че автомобилът му е приет за ремонт в сервиз, на дата 05.04.2011 г., но посочената в акта и в НП дата на извършване на нарушението с този автомобил е 04.04.2011 г., т.е. един ден по-рано.

Водим от изложените съображения, и на основание чл. 222, ал. 1, чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 19.07.2012 г. на Софийски районен съд, НО, 95^{-ти} състав, по НАХД № 6270/2012 г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ издаденото от началника на „АНД” при Отдел „ПП” - СДВР Наказателно постановление № 88097/29.08.2011 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: